

[Jørgen Estrup]

Efter et par timers debat kan det måske være på sin plads og lidt befordrende for debatten at understrege, hvad der er enighed om.

Der er faktisk enighed om, at realkreditinstitutterne skal leve op til deres ansvar og overholde realkreditloven, og at det er boligministerens ansvar at se dem efter i sømmene. Jeg har stadig væk utrolig svært ved at forstå, hvorfor det skulle være fornuftigt, at Folketinget vedtager det en gang til, og jeg synes, det ville skabe en speciel præcedens, hvis vi, hver gang vi opdagede et forhold, som ikke efterlevede lovgivningen, skulle sige, at man faktisk skal leve op til lovgivningen som borger i dette land. Det er den ene ting.

Den anden ting, der også er grund til at understrege, er, at der ikke er nogen fra regeringspartierne, der har bestridt, at der er problemer, og at der har været det. Jeg vil gerne henvise til Det Fri Aktuelt fra den 17. april, hvor formanden for KD's bestyrelse, Jørgen Nue Møller, erkender, at kreditinstitutterne i nogle tilfælde har strammet kreditpolitikken for meget i de små kommuner, og oplyser, at han nu har bedt Kommunernes Landsforening deltage i en undersøgelse af problemets omfang og en drøftelse af nye instrumenter i kreditpolitikken. Ja, der har været problemer, og der er det formentlig stadig væk.

Det, som vi derimod har svært ved at få dokumenteret, er, at der findes faste, firkantede regler for, at kreditforeningerne så at sige sortlister enkeltområder, enkelte typer långivning osv. Men jeg synes, der er al mulig grund til at bede boligministeren om at se nærmere på det, give Folketinget en udredning og snakke det igennem med kreditinstitutterne, som det også ligger i regeringspartiernes dagsorden.

Derimod har Folketinget helt klart en pligt til at være konsistente i det, vi siger. Vi har mange gange – og jeg skal ikke gentage, hvad hr. Baadsgaard har sagt til fru Kirsten Jacobsen – mange i dette Folketing, og nogle mere end andre, fortalt kreditinstitutterne, at de havde en pligt til at holde orden i deres økonomi, og det synes jeg vi skal holde fast ved. De har også en pligt til – og her vil jeg gerne imødekomme fru Kirsten Jacobsen – at leve op til realkreditens ånd. Vi kan ikke pålægge dem at give lån i bestemte sager. Realkreditinstitutterne skal leve op til den samme opfattelse af markedet, som de private kreditinstitutter har.

De skal leve op til lovens krav om solvens og god økonomi, og de bør også – og jeg understreger bør – leve op til ånden om ydelse af realkredit og ikke satse på personkredit. Her er jeg enig med fru Kirsten Jacobsen.

Jeg er også enig i den konklusion, som fru Kirsten Jacobsen fremsatte før, nemlig at hvis realkrediten ikke lever op til dette krav, bliver den logiske udvikling, at først forsvinder privilegierne, og så forsvinder realkreditloven. Så mister vi noget, som har været en meget nødvendig og god ting i dansk finansieringspolitik, og jeg synes, det ville være ærgerligt, hvis det sker. Jeg kan godt se tendenserne i den retning, og vi er mange, som har påpeget over for kreditinstitutterne, at det ikke blot er et spørgsmål om, at det er en billig låneform, som derfor er et gode for låntagerne, men at det også giver sikkerhed for, at man ikke først og fremmest skal kreditvurderes personligt, som man skal i pengeinstitutterne, men at man har en værdi- genstand, som giver én sikkerhed for låntagningen.

Men vi kan ikke gå på akkord i spørgsmålet om, at det i den sidste ende er kreditinstitutternes ansvar og pligt, at den långivning, de giver, er i god overensstemmelse med den risiko, som markedet fortæller dem at der er i pantet. Og i den forstand bliver vi derfor nødt til at være konsistente og acceptere, at vi altså har et problem i øjeblikket, nemlig at i en afmatningskonjunktur er der særlige vanskeligheder, som i særlig grad rammer udkantområderne. Det er jo også derfor, regeringen har fremlagt sin handlingsplan om landdistrikterne, som forhåbentlig kan skabe afsæt for en bedre økonomisk udvikling i landdistrikterne.

Og på den baggrund synes jeg så, der er grund til at spørge sig selv, om det er en god idé overhovedet med tolagsbelåning, som man foreslår fra de partier, som står bag den anden dagsorden i dag. Realiteten er jo, at man allerede i dag kan lave en opdeling af pantet, hvis man måtte finde det rimeligt i kreditinstitutterne, og regulere prisen på långivning i overensstemmelse med den sikkerhed eller mangel på samme, som findes i pantet. Jeg synes – og her tror jeg, at jeg er enig med fru Kirsten Jacobsen – at kreditinstitutterne i højere grad skulle lægge an på, at det var lånets størrelse, der afgjorde, om det blev ydet, snarere end nogle personlige vurderinger eller eventuelt en større